

וּפְרָנְסָה דְּמֵאֲרִיָּה. מִלָּפָא יִיכּוֹל בְּקִדְמִיתָא וּלְבִתָּר
 יִיכָלוּן עֲבָדֵי אֵלָא הוּא מְשׁוּם שְׁלֵא רֵאווִי לְשֹׁאֹל עַל הַפְּרָנְסָה אֵלָא רַק אַחֲרֵי
 הַתְּפִילָּה שְׁהִיא פְּרָנְסָת קוֹנּוּ שְׁהוּא סוּד הַמְּשַׁכֵּת שְׁפַע לִזְוִן, כִּי כַךְ רֵאווִי לִהְיוֹת שְׁבַתְחִילָה
 אוֹכֵל הַמֶּלֶךְ וְרַק אַחֲ"כ אוֹכְלִים עֲבָדֵי, וּמְשׁוּם כַךְ בִּקְשָׁת הַמִּזּוֹן הוּא בַּתְּהִלָּה לְדוֹר שְׁאוּמְרִים
 אַחֲרֵי הָעֲמִידָה.

"אֲכַלְתִּי יַעֲרִי" יוֹצֵר אוֹר "עִם דְּבָשִׁי" קְרִיאַת שְׁמַע

הָדָא הוּא דְּכָתִיב, (שִׁיר הַשִּׁירִים ה) בָּאתִי לִגְנֵי אַחֲתֵי כֹלָה
 אֲכַלְתִּי יַעֲרִי עִם דְּבָשִׁי שְׁתִּיתִי יֵינִי עִם חֶלְבִּי,
 לְבִתָּר אֲכָלוּ יַעֲרִים וְזֶהוּ מִשְׁכַּב בַּפְּסוּק בָּאתִי לִגְנֵי אַחֲתֵי כֹלָה אֲכַלְתִּי יַעֲרִי וְגו'
 וְאַחֲ"כ נֹאמַר 'אֲכָלוּ יַעֲרִים'. אֲכַלְתִּי יַעֲרִי, דָּא צִלּוֹתָא דְּמִיּוֹשֵׁב וּמִשְׁכַּב
 'אֲכַלְתִּי יַעֲרִי' פִּירוּשׁוֹ שְׁהוּא תְּפִילַת דְּמִיּוֹשֵׁב שְׁהוּא תְּפִילַת יוֹצֵר אוֹר וְכו'. עִם דְּבָשִׁי
 דָּא קְרִיאַת שְׁמַע וּמִשְׁכַּב 'עִם דְּבָשִׁי' פִּירוּשׁוֹ שְׁהוּא קְרִיאַת שְׁמַע. אֲכַלְתִּי
 יַעֲרִי דָּא צִלּוֹתָא דְּמִיּוֹשֵׁב, הֵהוּא יַעֲרִי (דף כ"ו ע"ב) לְבָנוֹן,
 יוֹצֵר אוֹר כִּי מַה שְׁבִיאָרְנוּ ש'אֲכַלְתִּי יַעֲרִי' הוּא תְּפִילָה דְּמִיּוֹשֵׁב, סוּד הֵיעַר הוּא יַעֲרִי
 הַלְּבָנוֹן, שְׁהוּא תְּפִילַת יוֹצֵר אוֹר שְׁבַסוּד עוֹלָם הַבְּרִיאָה (ס"א מְשָׁרְתִּים) וְהָאוֹפָנִים
 וְחַיּוֹת הַקֹּדֶשׁ, (פּוֹלָם קְדוּשִׁים) כָּל הַנִּי אֶקְרוֹן יַעֲרִי אֵילָנִין
 וְנִצִּיבִין דְּבִיָּה וְשֵׁם מוֹזְכֵר וְהָאוֹפָנִים וְחַיּוֹת הַקֹּדֶשׁ, וְכֹל אֱלֹהֵי הָעוֹלָמוֹת בִּי"ע נִקְרָאִים
 יַעֲרִי כַּנִּגַּד הַמְּלָכוֹת הַנִּקְרָאִת גִּינָה, וְאֱלֹהֵי הַמְּלָאכִים הֵם סוּד הָאֵילָנוֹת וְהַנְּטִיעוֹת שְׁבִיעַר שְׁהוּא
 סוּד בִּי"ע (רמ"ק). עִם דְּבָשִׁי דָּא קְרִיאַת שְׁמַע, דָּאִיהוּ מְתִיקוֹ

דְּכָלָא, בְּכֶמָה צוֹפִין וּמְתִיקִין ומה שביארנו שמש"כ 'עם דבשי' הוא קריאת שמע הוא מאחר שקריאתה מתוקה מהכל מחמת מתיקות הייחודים שיש בקריאתה והם בכמה מיני צופים ומתוקים שהם סוד כמה מיני ייחודים שיש בקריאתה.

"שתיתי ייני" תפילת העמידה – ג' ברכות ראשונות "עם חלבי" שלוש ברכות אחרונות

שְׁתִּיתִי יֵינִי, דָּא צְלוֹתָא, דְּמַעוּמָד, מְטִיבוּ (ס"א מְשִׁיבוּ) דִּיֵּינָא עֲלָאָה דְּאַתְנַטֵּר ומש"כ 'שתיתי ייני' פירושו שהוא תפילת העמידה שאז ממשיכים את סוד יין המשומר שבבינה. **וְדָא בְּשֵׁלֶשׁ בְּרָכוֹת רִאשׁוֹנוֹת** והוא בג' ברכות הראשונות שבתפילת העמידה שאז מושכים את שפע הבינה לחב"ד דז"א. **עִם חֲלָבִי, אֵלִין אֵינוֹן שֵׁלֶשׁ בְּרָכוֹת אַחֲרוֹנוֹת, וְאַתְּכִלִּין אֵלִין בְּאַלִּין** ומש"כ 'עם חלבי' פירושו שהם אלו השלוש ברכות אחרונות שבעמידה שאז מושכים את טיפות היסוד דז"א לנה"י דנוק' ססוד הטיפות, והם לבנות כחלב והם נכללים אלו עם אלו, דהיינו שהמוחין שנשפּעו לז"א נכללים בטיפות היסוד והם נכללים במלכות בעת הייחוד. **עַד פֶּעַן מִיכָלָא דְּמִלְכָּא. לְבַתֵּר דְּאַכֵּל מִלְכָּא, אֲכָלוּ רַעִים לְעִילָא, שְׁתוּ וְשִׁכְרוּ דוֹדִים לְתַתָּא** ועד כאן הוא אוכל המלך שהוא השפע של זו"ן ואחר שאוכל המלך נאמר 'אכלו רעים' שהם כנגד עולמות בי"ע למעלה, ואח"כ נאמר 'שתו ושכרו דודים' שאז ישראל מקבלים את השפע למטה (מק"מ).

בשחרית החיוב להתפלל על המזונות לאחר העמידה, ובמנחה לפני העמידה
בטרם שימצא הדין בעולם

וְעַל דָּא לִית חֵיּוּבָא דְּמִזּוּנָא אֶלָּא לְבַתָּר צְלוּתָא והנה

מאחר שאין השפע נשפע למטה אלא רק לאחר התפילה, אז לכן אין חיוב להתפלל

על המזון והפרנסה בתהלה לדוד אלא רק לאחר תפילת העמידה. **בְּצִלוּתָא**

דְּמִנְחָה (בְּעֶרְב) קוּדָם צְלוּתָא מַאי טַעְמָא ולפי"ז קשה מה הטעם

שבתפילת המנחה אנו מתפללים על הפרנסה והמזון קודם תפילת העמידה. **בְּגִין דְּעַד**

לָא אִשְׁתַּבַּח דִּינָא קִשְׁיָא, בְּעוֹד דְּאַנְפִּין דְּמִלְכָּא נְהִירִין,

יִימָא תְּהֵלָה לְדוֹד, בְּהַאי סְדוּרָא דְּמִזּוּנָא. דְּלְבַתָּר

דְּדִינָא שְׂרִיָּא וְתִלִּי עַל עֲלָמָא, לֹאֻ שַׁעְתָּא אִיהוּ אלא הוא

משום שצריך לבקש על המזון עוד בטרם שימצא הדין בעולם ובעוד שפני המלך מאירים

באור הרחמים, ולכן בתחילה צריך לומר במנחה את פרק תהלה לדוד שהוא בקשה על

סידור המזון מאחר שאחרי העמידה של מנחה הדין שורה ותלוי בעולם ואין הוא שעה

ראויה לבקש על המזון. **אַתָּא רַבִּי פִּנְחָס וּנְשָׁקִיָּה** ואז בא רבי פנחס ונישק

את נכדו רבי אלעזר.

רעיא מהימנא

יעקב פייס את השכינה ואח"כ היה סוד הייחוד

אַלָּא פְּגִיעָה אִיהִי פִּיּוּסָא [רלז] והנה למדנו בחיבור הראשון שהוא ספר

הזהר על מש"כ 'ויפגע במקום' שאין פגיעה אלא לשון פיוס כי אז יעקב החתום

בת"ת פייס את השכינה הנקראת מקום, **דְּכִדּוּר יִיתִי חֲתָן לְגַבִּי כְּלָה, לִית**

אַרְחָ לְחֲתָן לְיִיחֻדָּא בְּכָלָה, אַלָּא בְּפִיּוּסָא. וּלְבִתָּר יַעֲבֹד

עֲמָה לִינָה כי כך ראוי שכאשר בא החתן אל הכלה לא הדרך לחתן להתייחד עם

הכלה אלא רק ע"י שהוא פייס וריצה אותה ורק אח"כ הוא יעשה עימה לינה שהוא סוד

הייחוד. **וְהִינֵנוּ** (ד"א וְיִלֵּן שֵׁם וְרַחֵם) **כִּי בָא הַשֶּׁמֶשׁ** וזהו מש"כ בפסוק 'וילן

שם' כי רק לאחר הפיוס בסוד 'ויפגע' אז 'וילן שם' שהוא סוד הייחוד.

סוד הייחוד בלילה כשירדה השמש מהעולם

אָמַר רַעֲיָא מְהִימָנָא, אִי הָכִי מַאי נִיהוּ כִּי בָא הַשֶּׁמֶשׁ

והרעיא מהימנא הקשה שאם כך שפגיעה הוא סוד הפיוס ולינה הוא סוד הייחוד,

אז למה נאמר 'כי בא השמש' שפירושו שהוא סוד הייחוד והרי כבר נאמר למעלה 'וילן שם'

שהוא סוד הייחוד, **דְּהָא אַרְחָ דְּרִשָּׁא אוֹקְמוּהָ, לְשׁוֹן כְּבִיָּה,**

אִי הָכִי מַאי נִיהוּ כִּי בָא הַשֶּׁמֶשׁ

[רלז] הנה מאמר זה הוא קאי על מש"כ לעיל

והוא לא גורס כי בא השמש.

שרבי אלעזר ביאר את סוד מש"כ ויפגע

במקום שיעקב שמידתו הוא ת"ת פייס את

המלכות הנקראת מקום לצורך ייחודה אם

ז"א.

הלימוד היומי

לע"נ אליהו בן רחל ז"ל